

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

KARÁCSONYKOR.

Visszavonult a természet. A növényvilág él, de titokban, elrejtőzve. Ha a virágos tavasz, termelő nyár, vagy az eredményekkel beszámoló ősz jön szóba, csak az emlékezetnek meg a képzeletnek akad dolga. A szem előtt közvetlenül zord téli táj képe terül el.

A mult ősz közt és a jövő tavasz közt a tél képviseli a jelent.

Vajjon, ha a természet életét kellene bizonyítanod olyannak, aki szemlélhető bizonyítékok nélkül nem hisz, aggasztó lenne rád nézve, ha épen télen, a rejtett élet idejében kell e feladatot megoldanod? Nincs ok az aggódásra! Hozd elő a tél bizonyítékait. Mutasd meg az elszáradt faágat és a lombtalan, de rüggyel teltet. Takard fel a hóleplet az avult tarlóról és a zöldelő vetésről. S mondd el, hogy messziről mindkét faág, a hó alatt mindkét darab föld halottnak látszik ugyan, de ha a látszat félrevezető egyformasága alatt a valóságot keressük, megtaláljuk a halál és az élet jelei közt az összetéveszthetetlen különbséget. Ha nem mondana eleget a tél bizonyítéka, emlékeztess az ősz gazdag gyümölcsözésére. Vezesd a megrakott csúrhöz, tele kamrához, hogy gyümölcsei bizonyítsák az életet. S ha még ez sem elég, ezt mondd neki: Ember, ha annyira úrrá lett fölötted a tél ellenvetése, függesszük fel a témát. Nem-sokára jön a tavasz. Ha látod az ébredést, a fejlődést, eltűnnek a tél nyomasztó halálképével ellenvetéseid is. Majd hiszsz, ha látni fogsz!

Nem találsz, kedves olvasó, hogy alkalmyszerűen támadnak fel karácsonykor ezek a gondolatok?

Mennyi és milyen nagy mérvű Krisztustagadás van az emberi szívekben! Karácsony nélküli keresztyénség, melyben nem lett testté az Ige. Lelki élet, amelynek tudomása van a Krisztusról, de nincs meggyőződve róla, hogy a karácsony elhozta neki az Isten Fiát, a valóság Krisztusát.

Miért van ez így? Miért tagad a szív? Mert a meggyőződéshez szükséges bizonyítékokat az ellentmondó látszat leple takarja. Tél a jelen. A Krisztus megtestjesülését bizonyító jelenségek a természeti ember szeméi elől el vannak rejtve. Az ősz elmúlt. A jelen feledteti a multat. Hogy Krisztus a Golgota halmán vérét hullatta, ez is oly könnyen feledésbe merül. Pedig tudod mi az Ő testbeszállt életének legdrágább, idvességre tápláló gyümölcse? A Golgota halmán termett s onnét mostan is pirosuló szent vére. Az élet nélküli keresztyénség hitetlenül néz a golgotai keresztre. Pedig hiába ünnepel. Elvétetik tőle az igazi karácsony, ha nem tudja meglátni Betlehem jászolát a Golgota tövében. Azért az lesz a te igazi karácsonyod, amikor a betlehemi jászol deszkájában meglátod a legdrágább gyümölcset hozó golgotai kereszt fáját. Boross M.

LEVELEK A BIBLIA MELLŐL.

Karácsonyfád alá szeretném tenni, édes Janikám, ezt a levelet, aminthogy én is onnét írom ezt Neked. Máskor annyit töprengtem, hogyan tehetném minél gazdagabbá karácsonyfámat s most, még karácsonyt sem mutat a kalendárium, én már is karácsonyfák alatt járok.

Advent vasárnapján összerakosgattam ez évben írt, nekem oly drága leveleidet. Olyan jó volt újra átolvasni őket. Úgy rakodtak azok egymásra, mint a karácsonyfa ága, — a legutolsó a legmagasabban s én sírtam alattuk, mint egy boldog gyermek, aki megértette, hogy mit hoz az Úr Jézus. Az én idei karácsonyfámat bizony Ő hozta. Örültem annak is, hogy a karácsony így évvégére esik. Az ember elgondolkozhatik az egész évről, egyik karácsonytól a másikig. De sajnálom azokat, akiknek ez a karácsonyuk is csak olyan lesz, mint a tavalyi! Mekkora űr volt akkor még az én szívemben. Ūr azon a helyen, melyet csak az Úr Jézus tölthet ki. S milyen csodálatos munkát tud végezni az Úr, ha valaki megnyitja a szívét, amikor hallja Ő róla a bizonyágtételt!

E levelem egyszersmint beszámoló is arról az óráról, amelyen kis bibliakörünk tagjai Isten vezetéséről szóló igéket hoztak. Oh, hát ez nagyon kedves volt! Eddig mindig csak én beszéltem az órán.

De igazán nem győztem csodálkozni, hogy tudnak ezek a mi asszonyaink az Isten igéjéről is beszélni! Én V. Mózes 8:2-öt hoztam. Elgondolhatod, mennyire találva éreztem magamat, hiszen az én számom is negyven esztendő.

Ennyit jártam engedetlenül a pusztaságban. Az Úr vezetésekép azt ismertem fel, hogy áldássá kíván tenni szegény magyar népe között e helyen. Azt látom, hogy sokkal jobban az Ő rendelkezésére kell állnom, s hogy az életem igazi fele, a Kanaán, csak most jön.

Egyesek arról tettek bizonyosságot, hogy mennyire az Úr vezetett Téged a mult nyáron ide s hogy nem kérhetnénk-e fel Téged, légy a mi körünknek, ha távolból is, a vezetője. Valaki azon csodálkozott, hogy milven „vezetők”-ről írtál mult leveledben. Mások rájöttek, hogy csak elrejtetted magad, hogy ez Te vagy, mert olvasták két évvel ezelőtt azt a bibliai útmutatót, melyről ottan említést teszel.

Voltaképp ez adott alkalmat arra a gondolatra, hogy kérjünk fel továbbra is vezetőnknek, megértvén, hogy Isten közvetlen vezetése mellett is van ilyenre szükség az Úr Jézus szerinti életben. És én ezzel a kéréssel, meg az én szívemnek sok-sok hálájával zárom karácsonyi levelemet. Bizonyosságot teszek arról, amit Ézsaiás 11:1—2. verse ír. Csakugyan származott vesszőszál Izsai törzsökéből és Rajta nyugszik meg az Úrnak lelke; de az emberé is, — a Te boldog

Nénéde is.

U. i. A többi a karácsonyi postával érkező kis fehér csomagban van. Ne bontsd fel előbb, csak karácsony estéjén. — A legnagyobbat majd kifejelem! Októberi leveled után elkezdtem naponként S. J.-ért imádkozni és tudod, hogy legutolsó óránkon átadta a szívét!

(A kis csomagban fehér selymen arany himzés volt. Mellette üdvözlétek, rajta e felírás: „Hogy mindenkben Ő legyen az Első”)

HIT.

Írta: Knak. Ford. Vargha Gyuláné.

Igen Uram, nevedben elhiszem,
Bár ellentmond a szívem és a sátán,
Hiszek, s örvendőve szólok így: Igen,

Megváltottál s ítélet már nem vár rám.
Tiéd vagyok, ujjongva vallom ézi,
S enyém vagy Te! Áldassék a kereszt!

Egy dal.

(Egy lelkész tapasztalataiból.)

A kórház legnagyobb szobájába gyűjtötték össze a betegeket, egyesek ágyban feküdtek sápadtan, gyengén, mások széken ültek és egy csomó szemfájós gyermek is volt ott.

A betegek közt volt egy, akit már többször kíséreltem meg beszélni, de mélységes hallgatás, vagy gúnykacaj volt eddig a válasz. A karácsonyi ünnepélyen sem akart résztvenni. „Nem törődtem én soha Istennel! Hagyjon békében!” En azonban nem engedtem s végül is ő engedett: „Bánom is én, hát résztveszek a komédiában.” És most ott feküdt ő is az egyik ágyon, a többi beteg közt, bágyadt szemét a fény felé fordította.

Erről az Igéről beszéltem: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelttetek és én megnyugosztalak titeket.” Majd utána a gyermekek elénekelték az ő kedves hangjukon a „Csendes éj, szentséges éj” kezdetű kedves, régi karácsonyi dalt. Ekkor valami váratlan dolog történt. Amikor a második versszakból énekelték, hogy „Krisztus, a szabadító itt van”, az öreg ember szeméből forró könnycseppek hullottak és a dacos mell a nagy izgalomtól zihált.

Egyedül maradtam vele. „Mi történt magával?” kérdeztem. Dacogva suttogta: „Krisztus — a — szabadító — itt — van! Krisztus — a — szabadító — itt — van!” És egyszerre kitört szívéből a kiáltás: „Mindenki számára van szabadítás, csak az én számomra nincs! Az én bűneim túlságosan nagyok, nagyobbak annál, hogysem bocsánatot nyerhetnék! Oh, az én bűneim!”

Sohasem felejttem el a szomorú tekintetét, ahogy rám nézett: „Lelkész úr! Nincs számomra szabadulás? Nincs?” Kezemet forró homlokára tettem s mondtam: „A

maga számára is van segítség! Krisztus, a Megváltó itt van a maga számára is!” — és felnyitottam a Bibliámat —: „Itt van megírva, hogy „Imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: mert született néktek ma a Megtartó.”

„Minden népnek! Hallja! Minden népnek. Magának is.” Reszkető kezével utána nyúlt: „Lehetséges ez?”

Soká beszéltem még vele; fáradt, üvegesedő szeme a fénylő karácsonyfán függött, a keserűség eltűnt az arcáról, halála előtt utolsó szava volt: „Krisztus, a megtartó itt van!”

Ne felejtsd el róla.

Egy parasztházban megszületett a régen várt örökös. Nagy volt az öröm és elhatározták, hogy a keresztelő után nagy vendégséget csinálnak. Amikor elérkezett a keresztelő napja, nagyszámúban gyűltek össze a rokonok és a jó barátok. A templomi szertartás után összegyűltek a fehér asztal körül. Egyik pohárköszöntő a másik után hangzott el, a szülőknek minden jót kívántak és a gyermeknek nagy jövőt jósoltak. A nagy öröm és vigság közben egyszerre csak megkérdezte az egyik vendég, hogy hogy van tulajdonképpen a nap hőse akit itt ünnepelnek: látni szeretnének. A kérdésnek váratlan volt a hatása. Hol is van tulajdonképpen? Az ünneplés alatt elfelejtkeztek róla. Egyik azt hitte, hogy a másik tud róla. Az anya felugrott, kérdezett, keresett és megtalálta a kis fiát az egyik ágyon a hálószobában, bundák és kabátok alatt, megfulladva. Hogy történt ez? Amikor a templomból megjöttek, az ápolónő egy ágyra tette a gyermeket és amikor elhívták, ott felejtette. A vendégeket felszólították, hogy vessék le a kabátjukat, amit meg is tettek és nem látták meg a félhomályban, hogy a gyermek ott van. Azután megkezdődött az ünnepség és a gyermeket ünnepelve, elfelejtkeztek a gyermekről és ez okozta a halálát. A gyász most még nagyobb volt, mint előbb az öröm.

Karácsonykor — Isten fiának, a mi Megváltónknak születésnapján, sokszor nem így van ez? Milyen előkészületek vannak, karácsonyfát gyújtanak, ajándékok osztanak, szép éneket énekelnek és sok helyen Isten szava is érvényre jut. És ennek dacára olyan kevés igazi karácsonyi öröm, olyan sok fájdalom, vizálya és szomorúság van a legtöbb embernél. Miben rejlik ennek az oka? A születésnap ünnepsé-

gen elfelejtkeznek Ő róla. — Elfelejtik Őt, Istennek élő Fiát, aki egyedül adhat igazi karácsonyi örömet és soha el nem múló békességet. Mert, ha ezerszer is megszületett volna Betlehemben és nem a te szivedben, te mégis bizonytalanságban elvesznél.

KÜLMISSZIÓ.

Karácsonyi ajándék.

Karácsony este volt, de nem hó borította a csendes tájat, hanem ragyogó fényben nyugodott le a nap, bearanyozva a pálmafák hajladozó fejét. A Déli tenger egy kis szigetének kunyhói közt egy rózsafáktól körülvett barátságos ház állott. A ház előtt egy fehér nő ült, a misszionárius fiatal felesége. Fejét kezére hajtotta és gondolatai messzemesse jártak, hazájában. Hó borítja a házakat, de bent a szobákban szép karácsonyfa áll, meleget, fényt árasztva maga körül és körülötte együtt ül a család — ő pedig egyedül van itt a messze idegenben, a férje elhajózott a szomszéd szigetre. Már három év telt el látszólag hiába. A bennszülöttek ugyan nem bántják őket, ha a kis ház előtt megszólal a csengetyű, kíváncsian gyűlnek össze és hallgatják az Igét arról, aki Isten fia és a világot megváltotta. De azután szétszélednek és minden ugyanúgy folyik tovább, mint azelőtt, vad tánccal és ordítózással szolgálnak a pogány bálványnak és véres áldozattal akarják enyhíteni dühét. Szeme a messzeségbe révedt és leste a hajót, mely a férjét hozza vissza, de nem jött. Besötétedett. Szomorúan ment be a szobába, elővette a Bibliát és kinyitotta a karácsonyi történetnél, de ma ez sem nyújtott neki vigaszt, fájt az egyedülléte. Egyszerre csak hangos üvöltés hallatszott az ablak előtt. Nehány lépésnyire tűz égett, a lángok az ég felé csaptak, a láng körül, mintha ördögök száguldoztak volna, bennszülöttek tartották esti bálványimádásukat. Égő fejét az ablakhoz szorította, nem-nem bírja tovább, térdre rogyott és kiöntötte szívét az Úr előtt.

Egyszerre egy sötét alak lépett be. Megrettent. Wiwona volt, egy bennszülött leány, az ő segítségével.

„Mit akarsz Wiwona, miért jöttél? Nekem nincs semmim, menj haza aludni, hagyj magamra!” — A fehér ember nincs itt? — „Nincs. Mondom, menj haza. Nincs semmim a számodra.” — Wiwona nem kér, ő hoz — volt a felelet és könnyes szemmel borult térdre. — „Fehér virág, Wiwona magát hozza, az ő szívét. Wiwona már régen nem imádkozik a bálványhoz, hanem ahhoz az Istenhez, aki az eget és a földet teremtette. De nem mert jönni Wiwona, mert olyan csúnya, sötét a szíve. De ma a nagy uralkodó gyermek lett, azt mondta nekünk a fehér ember, ma biztosan elfogadja Wiwonát. Ezért hát ne küldjél el!” — Könyörögve néztek a könnyes fekete szemek a fehér nőre.

„Wiwona, olyan boldog vagyok. Hogy fog örülni a fehér ember is. És most imádkozzunk Ahhoz, aki előtt szívedet megnyitottad.” Letérdeltek együtt az Úr előtt. Azután a fehér nő elmondta Wiwonának a karácsonyi történetet.

„Milyen boldok is a fehér emberek, — mondta Wiwona — hogy ők az egek Urát úgy ismerhetik, mint a testvérüket. De ezt Wiwona is meg akarja tanulni és ő is boldog lesz.”

Igy lett a misszionárius feleségének mégis boldog és gazdag karácsonyestéje.

Szeretettel értesítjük lapunk olvasóit, hogy előfizetésük az év végével lejár. Előfizetési díj 1926 első felére: külön címzetalagos küldésnél 2 pengő 25 fillér, azaz 28.000 papír korona; többes küldésnél 2 pengő, azaz 25.000 p. K. Egyes példányok ára 18 fillér, azaz 2.200 p. K. A gyermekmelléklet külön, többes küldésnél példányonként félőre 20 fillér, azaz 2.500 p. K.

A nyaházunk iratterjesztésénél (Piliscsaba Klotildtelep) megrendelhető: 4-színű karácsonyi lev. lapok 1500 K; karácsonyi ajándéku alkalmas, képekkel illusztrált, csinos kiállítású meséskönyv 12500 K; kézzel festett, művészi kivitelű bibliamondásos karácsonyi lapok, könyvujelzők, falimondások, olvasójelek, gyermekképek stb.

Gyermekeinknek!

Nyisd meg a szívedet!

Közeledik a karácsony, már csak néhány nap választ el tőle. — Bizonyosan sokat emlegetitek ti is, kedves gyermekek. Sokat foglalkoztok azzal: Mit kapok ajándékba? Elkészülök-e a kézimunkával, amit meglepetésül csinállok? Milyen jó lesz a szünidő! stb. De vajjon, gondoltok-e egyébire is? Gondoltok-e Arra, akinek köszönhetjük a karácsonyt és annak igazi örömét? Én most Órála szeretnék veletek beszélni.

Bibliátokban Lukács evang. 2. részének 1—20. verseiben meg van írva a karácsonyi történet. Azt olvassuk benne, hogy József felment Máriával Betlehembe, és mivel nem kapott szállást a vendégfogadó házában, egy istállóban kellett elhelyezkedniük. Itt született meg az Úr Jézus és a jászolba fektették Őt.

Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de nekem gyermekkoromban nem tetszett ez a dolog. Az Úr Jézus istállóban, jászolban? Nem méltó ez a hely Óhoz! Ha én akkor Betlehemben laktam volna — gondoltam — a legszebb szobámat, sőt az egész házamat átengedtem volna Néki és szolgáltam volna Őt, hogy jól érezze magát nálam. Milyen kár, hogy nem éltem akkor!

Ha ti is így gondoltok, hadd mondok néktek egy nagy örömhirt: Semmit sem veszítettünk azzal, hogy nem akkor éltünk. Hátha nem is lett volna házunk, ahova Őt befogadjuk! És talán most sincsen. — De az Úr Jézus azt nem is bánta, hogy Őt nem fényes palota fogadta be. Ő néki az fájt és ma is az fáj, ha a szívek nem

nyílnak meg Előtte. Mert Ő azért jött, hogy oda költözzék, hogy oda örömet, békességet, boldogságot vigyen be.

Tehát a szíveteket nyissátok meg Előtte, kedves gyermekek és akkor megértitek azt, amit mondtam, hogy semmit sem veszítettünk. Bár testi szemeinkkel nem láthatjuk, azért Ő ma is itt van, megáll a szívetek ajtaja előtt és azt mondja: „Eressz be engem, fiam, leányom!” Nemcsak karácsonykor, hanem már sokszor kopogtatott nálatok. Bár most meghallanátok az Ő szavát és ezt mondanátok: „Jöjj, Uram Jézus, lakjál a szívemben és mondd meg mindig, mit parancsolsz és én engedelmeskedni akarok Néked!”

Mit hoz a karácsony?

*Hófehér lepel a tájon,
Itt lesz mindjárt szent karácsony,
Gyors léptekkel közeleg
Várja is minden gyerek.*

*„Mit hoz majd a kis Jézuska?
Lesz-e bábu, lesz-e puska?
Képeskönyv, dióskalács,
Édesség egy nagy rakás?”*

*Hát csak ennyit vártok tőle?
Hát csak ez vet fényt előre?
Nincs karácsony éjjele
Drágább titkokkal tele?*

*Szalma-ágyon, annyja mellett,
Ott a drága, égi gyermek
Isten küldte őt nekünk,
Boldogítani életünk.*

*Ő a legdrágább ajándék,
S boldog szív az, melybe vágy ég.
Megtalálni Őt magát,
Isten szent ajándokát.*

Békesség a földön.

Egy kis városkának a templomában karácsonyestét ünnepeltek. A templomban két pompás karácsonyfa volt fölállítva, a karzatón pedig gyermeksereg volt elhelyezve, amelyet a kántor úr szép karácsonyi énekekre tanított be. S milyen szép volt, mikor az istentisztelet kezdetén egyszerre csak megzendült onnan felülről az ének, mintha valósággal az angyalok kara szállt volna le az égből. A lelkész erről az igéről beszélt: „A földön békeség és az emberekhez jóakarát.” Különösen szívére helyezte hallgatóinak, hogy az első föltétele annak, hogy karácsony estéjét boldogan ünnepelhessek, az, hogy senkivel se legyenek haragban, hanem szívük legyen telve megbocsátó szeretettel, mert különben az Úr Jézus nem vonulhat be közéjük. Eszébe jutott a lelkész úrnak, hogy mielőtt a templomba jött, otthon a gyermekeit is meg kellett dorgálnia, mert valami csekélység fölött összeveszttek. Mikor így most nyomatékosan intette a hallgatóságot a békességre, egyszerre csak egy finom, csengő hangocska szólalt meg a templomban: „De apukám, én már kibékültem Ferrikével, a kis Jézusnak nem szabad odakinn maradni.” A lelkész kis leánya volt, aki ezeket a szavakat kieltette, amelyek megtették a maguk hatását. Voltak, akik mosolyogtak, de sokaknak könny gyűlt a szemébe s mikor az istentiszteletnek vége volt, még akkor is ott csengett a fülükbe: „A kis Jézusnak nem szabad kinn maradni,” s ez komoly intés volt arra, hogy magukba szálljanak. A lelkész megölelte a kis lányát, s azt gondolta magában, hogy ez ma jobban prédikált, mint ő maga.

Azt pedig még később tudta meg, hogy ezen a karácsonyestén sok ellenség vált jóbaráttá. A gyermeki szavak szívökbe hatoltak, s nem tudtak nyugodni, amíg ki nem békültek haragosaikkal.

Nathanael első karácsonya.

Északafrika Bumbuli községében Hosbach misszionárius bácsi a karácsonyfa köré gyűjtötte a gyülekezet tagjait. Amikor a karácsonyi ünnepség véget ért, kérdezte, hogy ki mondana valami karácsonyi történetet. Mavoo Nathanael mondta el először a történetét.

„Kis tanuló voltam és csak egy rongyos kendőm volt, amit a derekam köré csavartam. Karácsony előtti napon, azt mondta a tanítónk, holnap nem lesz tanítás, mert Bumbuliba megyek karácsony estére. A misszionárius bácsi benneteket is meghívott, aki el szeretne menni, az velem jöhet. Sokan vele mentünk. Akkor láttam először fényes karácsonyfát és alatta sok ajándékot, de hogy mit jelent, azt nem tudtam. A misszionárius egy érdekes történetet mondott el egy kis gyermekről, a ki Betlehemben született, énekelünk is és azután az ajándékokra mutatott a misszionárius és azt mondta, hogy ezeket az ajándékokat Németországból küldték a misszió számára. Minden gyermek kapott valamit. De milyen nagy volt a meglepetésem, amikor a misszionárius egy szép kendőt adott nekem és azt mondta: „Tessék, Mavoo, ez a tied, kösd fel!” Meg is tettem, de újra és újra arra kellettem gondolnom, hogy miért is küldték azok azt a szép kendőt nekem? Hisz nem is ismernek engem. Biztosan a szeretet indította őket erre, de ha ők ilyen jók, akkor hallgatni is akarok a szavukra. És hallgattam is rájuk és így fogadtam én el az Úr Jézust és lettem keresztényen.”

Kedves gyermekek, nem gondolnátok ti is szeretettel a szegény pogány gyermekekre és küldenétek nekik a ti ajándékaitokból, vajjon nem lenne annak is ilyen gyümölcse?

A levelező-néni póstája.

Kedves Gyermekek! Bizonyára emlékeztek reá, hogy a három legszorgalmasabb megfőttönek ígértünk karácsonyra valami könyvet vagy képet. — Meg fogják kapni.

Az ünnepekre nagyon sok örömet kívánok mindnyájatoknak és szeretném, ha sokat gondolnátok arra, hogy minden az Úr Jézus szeretetéről beszél néktek és hogy épen Ő a legértékesebb karácsonyi ajándék minden ember számára. János 3, 16. Nagy szeretettel üdvözöllek benneteket.

Tudakozzátok az Írásokat!

Dec. 17. I. Ján. 4:12—21. Hit és szeretet szoros összefüggésben vannak egymással. A természetes emberi szeretet nem igazi szeretet, tele van önzéssel. Igazi, őszellen, önfeláldozó, tiszta szeretetet Isten akkor önthet a szívünkbe, mikor szívünk megújul, ujjászületik a Jézus Krisztusban való hit által. Ez a hit szabadtija föl lelkiismeretünket a bűnnek terhe s így a büntetéstől való félelem alól. Ez a hit ismereti meg velünk Isten szeretetét, amely lelkünket Ő iránta való viszonzszeretetre s embertársaink iránt való szeretetre indítja. Ismered-e ezt a szeretetet?
Jeremiás 31:10—20.

Dec. 18. I. Ján. 5:1—12. Aki Jézus Krisztus istenségét visszautasítja, az az Atya-Isten bizonyágtételét utasítja vissza, mert az Atya maga tett bizonyágot az Ő szent Fiáról. Bizonyágot tett mellette jelek és csodák által, legfőképpen pedig azáltal, hogy föltámasztotta a halálból s fölvitte a mennybe. S bizonyágot tesz Krisztusról a Szent-Lélek Isten is, aki minden őszintén kereső és vágyakozó emberi lélek előtt világossá teszi Krisztust, mint bűneinek hordozóját, mint Megváltót. Az Atya, a Fiú és a Szent-Lélek, mint teljes Szent-Háromság, egycakarattal, együtt munkálkodnak az emberi lélek megmentésén, a te megmentéseden, kedves olvasóm. Bizonyágot tesz-e már benned a saját lelked, hogy bűnbocsánatot és örökéletet nyertél a Krisztus által?
Jeremiás 31:21—30.

Dec. 19. I. Ján. 5:13—21. Milyen nagy bizonyossággal imádkozhatik az, aki hisz az Isten Fiában, s Ő általa Isten gyermekévé lett. Az tudja, hogy kérései nemcsak meglesznek, hanem megvannak. Talán nem lesz mindjárt nyilvánvalóvá a meghallgatás, talán próbára tetetik hite és türelme, de ha kérései igazán a Jézus nevében mehetnek az Atya elé, a meghallgatás bizonyos. Jézus nevében azonban azt jelenti: Jézus szellemében. Olyan imádság az, amit Ő is elimádkozhatott volna. Jól gondold meg ezt!
V. Mózes 18:15—19.

Dec. 20. Ján. 1:19—28. Keresztelő János az utolsó próféta, aki Krisztus eljövetelét hirdeti. Ő a kiáltó szó, aki bűnbánatra és megtérésre hívja föl az embereket. Ő az érkezendő Úr útjainak elegendője. Ő az igazi ádventi hírnök. Szólhatott-e a te szivedhez ebben az ádventi időben? Elkészíthette-e abban az útban Jézus számára? Úgy várod-e az Urat, mint kell, alázatos, bűnbánó szívvel? Ha még így sohasem vártad, várd most így.
Filippi 4:4—7. János 1:15—18. I. János 1:1—4.

Dec. 21. Zsolt. 148. „Törvényed fűben-fában fölleltem, fölleltem azt csillagsugáriban, de nem lelém föl ember útain.” Ezt a mély értelmű néhány sort mondja egyik költeményében egy nagy angol költő (Tennyson, fordította Szász Károly). Igen, dicséri az Urat az ég és a föld, a csillagok serege, a tenger és az elemek, a növények és az állatok, de valjon dicséri-e az ember, a teremtés koronája? Dicsérik-e Őt a királyok és nemzetek, a vének és a gyermekek, ifjak és ifjú leányok? Bizony csak akkor, ha elfogadták Istentől az új szívet, ha ahhoz a néphez tartoznak, amelyet Isten megfeszített Önmaga számára, amely jócselekedetre igyekezik. (Tit. 2:14.) Ehez a néphez tartozol-e te?
Jeremiás 32:36—44.

Dec. 22. II. Ján. 1—13. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj mind te, mind a te házadnépe.” (Cselekedetek 16:31.) Ezt az ígéretet látjuk beteljesülve a „kiválasztott” asszony életében. Nem csak ő szereti az Urat és jár igazságban, hanem gyermekei is, sőt még nőtestvére és annak gyermekei is. Milyen biztató ez sokak számára, akik talán még egyedül állnak hitükkel családjuk között. Biztatás arra nézve, hogy, ha hívek maradnak, ha vigyáznak és imádkoznak, nem maradnak egyedül, hanem megnyerik szeretteiket is az Úrnak.
Jeremiás 33:1—9.

Dec. 23. I. Tim. 1:12—20. Pál apostolnak volt multja és volt jelene, amelyeket élesen elválasztott egymástól a damaszki úton történt találkozás. (Csel. 9:1—6.) A mult sötét, vigasztalan, reménytelen (13. v.), a jelen, minden szenvedése és küzdelme mellett is boldog, örvendező. Hát a jövő? A jövő a boldog örökkévalóság, ahol a mennyei Királynak dicséretét fogja zengeni örökkön-örökké. Erre a boldog jelenre, erre a dicsőséges jövőre akarja elvezetni az ifjú Timótheust is, és mindazokat akiket Isten reá bízott. De csak azokat vezetheti el, akik megtartják a hitet és a jó lelkiismeretet.
Jeremiás 33:10—16.

Dec. 24. Luk. 1:46—55. Isten valóban nem találhatott a földi anyák közt méltóbbat arra, hogy az Ő szent Fiának anyja legyen, mint Mária. Mennyi alázatosság, párosulva Isten gondolatainak mélységes megértésével. Erzi a maga boldogságát, s szíve megtelik ezért halálával, de látja azt is, hogy az Úr nemcsak ő vele, hanem mindenkivel nagy és hatalmas dolgot cselekedett. Látja Isten irlgalmasságát, hűségét, igazságát és szeretetét, s hálátelt szívének érzése ebben a felséges dicsénekből nyer kifejezést. Méltó ének ez annak az ajakán, aki minden földi lény közt legközvetlenebbül, a szó legteljesebb értelmében várta az eljövendő Jézust.
Ésaías 9:1—6.

Dec. 25. Luk. 2: 1—14. Óh te, sokszor hallott, kedves karácsonyi történet, valjon megértik-e mélységes jelentőségedet az emberek? Ezt kell kérdeznünk, ha látjuk az emberek sürgését-forgását így karácsonykor, s ha észrevesszük, hogy gondolataikat mennyi minden foglalkoztatja és köti le, csak nem az „egy szükséges dolog.” Az angyalok éneke Isten dicsőségéről s az emberek békességéről, mintha csak szép mese volna, amelyet föl-föl lehet újítani karácsonykor, de amelyet megvalósítani úgy sem lehet. Nem lehet? Óh kérdezd meg azokat, akik igazán eljutottak bűneik terhével a Krisztus keresztjéhez, s ott felszabadítást találtak, kérdezd meg, ki önkéik a bellehemi gyermek, s örömtől ragyogó arccal fogják vallani, hogy a legszentebb valóság. Kedves olvasóm, ha te is ezek közé a boldog emberek közé tartozol, óh hadd üdvözöljelek testvéri szeretettel, ha még nem, hadd hívjalak biztató, bátorító szeretettel a jászolhoz, a kereszthez.

Titus 2: 11—14. Máté 1: 18—23. I. János 3: 1—5.

Dec. 26. Luk. 2: 15—20. A pásztoroktól sok jót tanulhatunk. Azt a bátor és mindjárt tetté vált elhatározást, hogy: „menjünk el Betlehemig”; aztán azt a készséget, mellyel sietnek bizonyosságot tenni arról, amit láttak és hallottak; végül pedig azt a túláradó örömet, amellyel Istent dicsérik és dicsőítik. S tanulhatunk Máriaótól is, aki mindazt, amit lát és hall, figyelmesen, alázatosan és engedelmesen forgatja a szívében.

Titus 3: 4—7. János 1: 1—14. Zsidók 1: 1—6.

Dec. 27. Luk. 2: 25—40. Simeon, úgy látszik, sokat foglalkozott régi próféták írásaival, s hittel megragadta Isten ígérését, hogy Izrael számára Vigasztaló fog érkezni. S hite nem szegyenült meg: épen úgy, mint az Annáé sem, aki imádkozva és böjtölve várta az Urat. Isten igéjében a Szent-Lélek munkálkodik, s aki hittel és imádkozva olvassa az írást, az megtalálja benne és magáévá teszi az ígéreket, mint egykor Simeon. S mint ahogy Simeon reménysége valóra vált, úgy fog valóra válni az újtestamentomi hívők reménysége is. „Az a Jézus, aki felviteték föltek a mennybe, aképen jó el, amiképen láttátok őt felmenni a mennybe.” (Cselekedetek 1: 11.) Ezt hirdeti az angyal a mennybe fölment Jézus után tekintő tanítványoknak. S ez a mi reménységünk is.

Galata 4: 1—7. Lukács 2: 25—32. II. Kor. 5: 1—9.

Dec. 28. Zsolt. 149. „Kedveli az Úr az ő népét.” Milyen boldog bizonyosság ez mindenki számára, aki az ő népéhez tartozik. Ez a nép örvendezhet, vigadozhat,

ujjonghat, mert Krisztus által szabaddá lett, nem vár reá ítélet, mint vár a hitetlenekre. De ne csak örvendezzen Isten népe az ő nagy szabadulásán, hanem érezze magát elkötelezve arra, hogy azokat, akiket még Isten haragja nyugszik, elvezesse oda, ahol lehull a lélekéről minden bilincs, s ahol Istennek megbékült orcájával találkozhatnak: a Golgotához.

Ésaiai 33: 13—24.

Dec. 29. I. Tim. 2: 1—7. Vannak, akik hitetlenségüket avval mentegetik, hogy ez már nekik predestinációjuk, s evvel Istenre háritják a felelősséget. Pedig ime, meg van írva, hogy Isten azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. Aki enged ennek a szent isteni akaratnak, az üdvösségre van szánva, aki nem enged, elkárhozik, de az az aztán magára vessen. Jézus mindenki számára közbenjáró, váltság és tanubizonyosság, csak oda kell fordulni hozzá.

Ésaiai 35.

Dec. 30. I. Tim. 3: 14—4: 10. Egyéb jelenségek közt az is mutatja, hogy az utolsó időkben élünk, hogy nagyon sokan elszakadnak a hittől. Némelyek nyíltan hitetleneknek vallják magukat, mások hisznek tévelygésekben és babonákban. A legképtelenebb zűrzavar uralkodik a hit kérdése körül. De aki őszintén keresi az igazságot, az nem téved el ebben a zűrzavarban. Isten igéje, mint tiszta és fényes szövétnak megvilágítja az utat, amely Istenhez vezet, amelyen nem lehet eltévedni. A Bibliára épített s abból táplálkozó kegyesség eligazodik ebben a földi életben, s biztos léptekkel halad a jövő élet felé. Ehez tartsuk magunkat.

Ésaiai 63: 7—16.

Dec. 31. I. Tim. 6: 6—21. Ha az év utolsó napjának egy csendes órájában vizsgálja akarsz tekinteni az elmúlt évre, s előre a jövő esztendőre, gazdag útmutatást nyújtanak neked ezek az igék az elmélkedésre. Nem kísértett-e meg téged is az elmúlt évben az anyagnak, különösen a pénznek a szeretete? Követted-e azt az utat, amelyet a 11. vers kijelöl? Küzdelmed, harcaid nem emberi erőfeszítésekből álltak-e, ahelyett, hogy a hitnek harcát harcoltad volna? Mocsoktalanul és fedhetetlenül betöltötted-e a parancsolatokat? És még sok más kérdés ébredhet föl-lelkedben ez igék nyomán. Ne kerüld el őket, felelj meg reájuk! S ha vádol valamiben a Lélek, vidd bűneidet, mulasztásaidat az Úr keresztjéhez, s vedd el tőle a teljes bűnbocsánatot. Így indulj neki az új esztendőnek, hogy a hit melől el nem tévelyedve, lelki kincset gyűjthess magadnak az örök életre. Kegyelem veled! Amen.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért-felelős: Pauer Irma, diakonissza Iónoknő.
„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.